

Sygn. akt III AUa 2601/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajązkowski

Sędziowie: SSA Lucyna Guderska SSA Beata Michalska (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 stycznia 2015 r. w Ł.

sprawy I. A. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.

o prawo do odsetek

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 14 października 2013 r., sygn. akt: VIII U 3121/13,

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, iż prawo do odsetek należnych I. A. (1) ustala począwszy od 29 kwietnia 2012 r.

i oddala odwołanie w pozostałej części;

2. oddala apelację w pozostałym zakresie.

Sygn.akt: III AUa 2601/13

UZASADNIENIE

Ubezpieczona I. A. (2) odwołała się w dniu 13 czerwca 2013r. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z 14 maja 2013r. odmawiającej jej prawa do wypłaty odsetek od wyrównania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na podstawie art. 118 ust.1 i 1a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2013r., poz.1440 ze zm). Odwołująca się wniosła o zasądzenie odsetek od wypłaconego wyrównania świadczenia za okres od 2 września 2009r do 14 maja 2013r. W ocenie ubezpieczonej, organ rentowy bezzasadnie odmówił przyznania jej renty wypadkowej, ponieważ dysponował wszelkimi niezbędnymi dokumentami medycznym, w oparciu o które zostało przyznane sporne świadczenie wyrokiem sądowym.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podnosząc, że wyrok Sądu Apelacyjnego z 20 marca 2013r., III AUa 908/12, wpłynął do ZUS w dniu 22 kwietnia 2013r. , a zaległe świadczenie wypłacono 14 maja 2013r. Nadto ani w wyroku Sądu Okręgowego z 28 marca 2012 r., sygn. akt VIII U 2534/09, którym ustalono uprawnienie do renty wypadkowej od 2 września 2009r. , ani w ww. wyroku Sądu Apelacyjnego, nie orzeczono o odpowiedzialności organu

za opóźnienie. Wypłata świadczenia została dokonana z zachowaniem ustawowego 30-dniowego terminu od daty wpływu prawomocnego wyroku do ZUS.

Wyrokiem z 14 października 2013r., w sprawie o sygn.akt VIII U 3121/13, Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał I. A. (1) prawo do odsetek od wypłaconego wyrównania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy za okres od 2 września 2009r. do 14 maja 2013r.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło po następujących ustaleniach faktycznych i prawnych:

I. A. (1), ostatnio zatrudniona jako starszy inspektor w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, w dniu 7 maja 2008r. uległa wypadkowi przy pracy. Jak ustalił Sąd Okręgowy, 2 października 2008r. złożyła wniosek o świadczenie rehabilitacyjne, załączając dokumentację medyczną związaną z wypadkiem. ZUS przyznał ubezpieczonej świadczenie rehabilitacyjne z tzw. ogólnego stanu zdrowia. Na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej z 19 lutego 2009r. ZUS odmówił ubezpieczonej świadczenia rehabilitacyjnego w związku z wypadkiem. Sąd Okręgowy w Łodzi, po rozpoznaniu apelacji wnioskodawczyni od wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia z 10 września 2010r., wyrokiem z 2 czerwca 2011r. w sprawie VII Ua 130/10 zmienił zaskarżony wyrok i poprzedzające go decyzje i przyznał wnioskodawczyni prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w związku z wypadkiem przy pracy od 6 listopada 2008r. do 1 września 2009r. W dniu 10 sierpnia 2009r. ubezpieczona ponownie wniosła o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego w związku z wypadkiem przy pracy. Komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 1 października 2009r. uznała ubezpieczoną za osobę całkowicie niezdolną do pracy do 28 października 2010r. bez związku z wypadkiem przy pracy i decyzją z 29 października 2009r. organ rentowy przyznał jej prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Decyzją z 28 października 2009r. ZUS odmówił prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, powołując ww. orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 1 października 2009r. Kolejną decyzją z 2 kwietnia 2010r. ZUS przyznał ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z tzw. ogólnego stanu zdrowia od 1 marca 2010r. do 31 marca 2011r. A decyzją z 19 kwietnia 2010r. odmówiono ponownie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z tych samych względów.

Postępowania sądowe w odniesieniu do czterech odwołań wniesionych przez wnioskodawczynię od czterech decyzji ZUS, zostały połączone celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia w sprawie VIII U 2534/12. Wyrokiem z 28 marca 2012r., w sprawie VIII U 2534/12, Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił wszystkie zaskarżone decyzje i przyznał ubezpieczonej prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 2 września 2009r. do 28 lutego 2010r. oraz prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 1 marca 2010r. do dnia 7 września 2012r. Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z 20 marca 2013r., w sprawie III AUa 908/12, oddalił apelację organu rentowego. Decyzją z 8 maja 2013r. ZUS, wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego, przyznał wnioskodawczyni prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 2 września 2009r. do 28 lutego 2010r. oraz prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 1 marca 2010r. do 7 września 2012r.

Zaskarżoną decyzją z 14 maja 2013r. Zakład odmówił I. A. (1) prawa do wypłaty odsetek z tytułu wyrównania renty wypadkowej.

Jak podkreślił sąd pierwszej instancji, w ww. postępowaniu kwestią sporną był związek niezdolności do pracy z wypadkiem przy pracy, który zaistniał 7 maja 2008r. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku z 20 marca 2013r. jednoznacznie podkreślił, że organ rentowy w apelacji od wyroku Sądu Okręgowego nie podważył oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni przeprowadzonego przez biegłych neurologów dra A. N. i dr J. B. z konkluzją, że naruszenie sprawności organizmu wnioskodawczyni, powodujące całkowitą i potem częściową niezdolność do pracy, pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd Okręgowy uznał odwołanie ubezpieczonej za uzasadnione w całości. Powołał art.118 ust. 1 i 1a cyt. ustawy o emeryturach i rentach z FUS, w myśl którego organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od

wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego. - w brzmieniu nadanym ustawą z 23 stycznia 2009r. (Dz.U. nr 42 poz. 338) - obowiązującym od 1 kwietnia 2009r.

Przywołano też art.85 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2013r. , poz. 1442 ze zm..)- jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

W ocenie sądu pierwszej instancji, wszystkie dokumenty umożliwiające organowi rentowemu przyznanie wnioskodawcy prawa do renty wypadkowej zostały złożone na etapie postępowania przed ZUS . Dla wykazania związku między niezdolnością do pracy a wypadkiem przy pracy nie przedstawiono w postępowaniu sądowym nowych dowodów. Wydanie przez ZUS decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w związku z wypadkiem przy pracy w sytuacji , gdy wnioskodawcy wykazała wszystkie przesłanki świadczenia , oznacza, że opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność. Sąd Okręgowy powołał uchwałę Sądu Najwyższego z 24 marca 2011 r. w sprawie I UZP 2/11 , w myśl której brak w sentencji wyroku określenia odpowiedzialności organu rentowego za błędnie wydane decyzje , nie pozbawia prawa do dochodzenia odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia. W rezultacie tych ustaleń i rozważań Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w wyroku.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył w całości organ rentowy i zarzucił mu:

-naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 85 u.s.u.s. oraz art. 118 ust. 1a u.e.r.f.u.s. poprzez niewłaściwą wykładnię przepisów i ich zastosowanie polegające na przyjęciu, że organ rentowy jest zobowiązany do wypłaty odsetek z powodu opóźnionego terminu wypłacenia wyrównania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku w następstwie okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność.

- naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 k.p.c. polegające na wydaniu wyroku bez wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

W ocenie apelującego , Sąd zmieniający decyzję odmawiającą ubezpieczonej prawa do świadczenia w związku z wypadkiem nie opierał się na tym samym materiale dowodowym, gdyż dla zbadania istoty sprawy zasięgał specjalistycznych opinii biegłych lekarzy sądowych. Oznacza to, że ustalenie nowej, ostatniej okoliczności nastąpiło dopiero w postępowaniu odwoławczym . Prawo do spornej renty zostało ustalone mocą wyroku, który stał się prawomocny 20 marca 2013r., zaś wpływ tego orzeczenia wraz z uzasadnieniem do organu rentowego nastąpił 22 kwietnia 2013r., a wypłata świadczenia – 14 maja 2013r. Podniesiono, że organ rentowy w ramach własnego postępowania dowodowego nie rządzi się swobodnymi regułami ocen i dla ustalenia konkretnego prawa musi stosować się do określonych procedur dowodowych. Aby w ogóle powstał obowiązek zapłaty odsetek muszą zaistnieć ściśle określone w art. 85 u.s.u.s. okoliczności. Apelujący powołał wyrok Sądu Najwyższego z 21 kwietnia 2009r. I UK 245/08 , iż reguły postępowania dowodowego przed ZUS ustanowione zostały w odmienny sposób niż w Kodeksie postępowania administracyjnego, z którego wynika, że dowodem jest wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem (art. 75 § 1 k.p.a.). W postępowaniu rentowym obowiązuje zasada odwrotna - dowodem jest tylko to, co prawo za dowód uznaje i jako dowód dopuszcza. Wyjaśnienie okoliczności

koniecznych do wydania decyzji następuje zatem również przez sąd. W kontekście prawa do odsetek istotne jest więc stwierdzenie, czy organ rentowy w ramach udzielonych mu kompetencji i nałożonych obowiązków podjął określone działania zmierzające do ustalenia prawa i wyjaśnienia związanych z tym okoliczności. Wg apelującego, jeżeli w ramach swoich kompetencji organ poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił okoliczności konieczne do wydania decyzji, to zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym była uzasadniona ustaleniami faktycznymi, które nie były i nie mogły być mu znane, bo zostały dokonane na podstawie dowodów niedostępnych temu organowi. A więc dopiero Sąd Odwoławczy, dokonał ustalenia przesłanki brakującej do przyznania spornego prawa. Podobne stanowisko prezentował Sąd Najwyższy w wyroku z 27 września 2002r. II UK 214/02. N. powołano pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 26 stycznia 2005r., III AUa 1810/04, iż sam fakt wydania przez organ rentowy decyzji, będącej rezultatem zabiegów ocennych w postępowaniu sądowym, nie można utożsamiać z zawinionym działaniem organu rentowego skutkującego odpowiedzialnością z tytułu odsetek. W konkluzji swojego stanowiska organ rentowy wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W odpowiedzi na apelację ZUS ubezpieczona wniosła o jej oddalenie, jako całkowicie niezasadnej. Wskazała, iż w toku postępowania sądowego w sprawie z odwołań od decyzji ZUS, odmawiających jej prawa do renty w związku z wypadkiem przy pracy, nie ustalono żadnych dodatkowych przesłanek dotyczących prawa i wypłaty świadczenia. Biegli lekarze sądowi opierali swoje wnioski na tych samych dokumentach medycznych, którymi dysponował organ rentowy.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja organu rentowego zasługiwała częściowo na uwzględnienie, a podniesione w niej zarzuty skutkowały koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku co do ustalonej daty, od której winny być liczone należne odsetki. W pozostałym zakresie apelacja podlegała oddaleniu.

Dokonując oceny podniesionych zarzutów naruszenia prawa procesowego i prawa materialnego przez sąd pierwszej instancji, należy w pierwszej kolejności zwrócić uwagę na obowiązującą treść art. 118 ust.1 i 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 z późn. zm.) oraz art. 85 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 z późn. zm.), dokonując ich prawidłowej wykładni z uwzględnieniem bogatego orzecznictwa w tym temacie.

Zgodnie z art. 85 ust. 1 u.s.u.s., jeżeli organ rentowy - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Jednocześnie w myśl art. 118 ust. 1 i 1a u.e.r.f.u.s., organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji. Jednak w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego (przede wszystkim sądu ubezpieczeń społecznych) za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Powołanych przepisów nie można interpretować w oderwaniu od utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 11 września 2007 r. w sprawie P 11/07, który rozstrzygał o zgodności art. 118 ust. 1a z Konstytucją. W uzasadnieniu wyroku Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że przez pojęcie "wyjaśnienie ostatniej niezbędnej okoliczności" z art. 118 ust. 1a należy rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Stąd też 30- dniowy termin na wydanie decyzji w sprawie świadczenia i jego wypłaty w razie, gdy prawo do świadczenia zostało ustalone przez sąd, powinien być liczony od dnia doręczenia wyroku sądu tylko wtedy, gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy (np. błędne orzeczenie lekarza orzecznika

ZUS lub komisji lekarskiej ZUS w sprawie niezdolności do pracy), termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia. Również w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że do wyłączenia obowiązku wypłaty odsetek nie jest wystarczające wykazanie, że organ rentowy nie ponosi winy w powstaniu opóźnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 7 października 2004 r., II UK 485/03, OSNP 2005, Nr 10, poz. 147). W wyroku z 25 stycznia 2005 r., I UK 159/04 (OSNP 2005, Nr 19, poz. 308), Sąd Najwyższy przyjął, że wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, zwłaszcza gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy podniósł też, że wówczas, gdy organ rentowy w chwili wydania zaskarżonej decyzji miał wszystkie potrzebne dane pozwalające na wydanie decyzji zgodnej z prawem, a po stronie ubezpieczonego nie występował obowiązek wykazania żadnych innych okoliczności uzasadniających jego wnioski, to dla obowiązku zapłaty odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia nie mogą mieć znaczenia okoliczności dotyczące przebiegu postępowania sądowego, zwłaszcza gdy w tym postępowaniu nie ustalono żadnych nowych przesłanek wypłaty świadczenia, których wykazanie ciążyło na ubezpieczonym, a które nie były znane (nie mogły być znane) organowi rentowemu. W uzasadnieniu wyroku z 21 czerwca 2012 r., w sprawie III UK 110/11, Sąd Najwyższy wywodził, iż w celu ustalenia, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie spowodowane błędem w ustaleniach faktycznych, konieczne jest wykazanie, że w przepisany termin ZUS nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia. W takiej sytuacji Sąd Najwyższy podkreślił jednak konieczność uwzględnienia tego, czy organ rentowy w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. Jeżeli bowiem zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność (tak powoływane przez apelującego uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2009 r., I UK 345/08, OSNP 2010, nr 23-24, poz. 293).

A zatem dla oceny zasadności żądania ubezpieczonej zapłaty odsetek od wyrównania świadczenia rentowego z tytułu wypadku przy pracy (tj. różnicy w wysokości renty z ogólnego stanu zdrowia, która była wypłacana a rentą wypadkową) decydujące było ustalenie momentu, w którym organ rentowy miał wszystkie dane, aby ustalić, że niezdolność do pracy pozostaje w związku z zaistniałym wypadkiem. Sąd Okręgowy przyjął, że już na moment postępowania orzeczniczego ZUS dysponował wszystkimi dowodami medycznymi uzasadniającymi powyższe sporne ustalenie. Ponieważ sąd pierwszej instancji nie wyjaśnił, od jakiej ostatniej okoliczności, o której mowa w art.118 ust.1 u.e.r.f.u.s., liczył 30-dniowy termin, w którym organ rentowy winien wydać decyzję, niemożliwym staje się merytoryczna ocena wskazanej w wyroku daty, od której przyznano odsetki – 2 września 2009r. Niespornie jest to data, od której

Sąd Okręgowy wyrokiem z 28 marca 2012 r., sygn. akt VIII U 2534/09, przyznał ubezpieczonej prawo do renty wypadkowej. Jak wynika z uzasadnienia tego wyroku, jest to data, od której organ rentowy decyzją z 26 stycznia 2010r. przyznał ubezpieczonej prawo do renty z tytułu ogólnego stanu zdrowia (po wyczerpaniu świadczenia rehabilitacyjnego), w oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 1 października 2009r. Uznając, że już na tę datę organ rentowy miał wszystkie dane, aby ustalić prawo do renty wypadkowej, pozostawałby w zwłoce najwcześniej po upływie 30 dni od ww. daty, tj. od 2 listopada 2009r.

W ocenie Sądu Apelacyjnego ustalenie daty początkowej należnych odsetek na 2 września 2009r. jest błędne, ponieważ nie znajduje oparcia w żadnych dowodach, zgromadzonych w sprawie. Również ustalenie tej daty na 2 listopada 2009r., tj. na moment upływu 30 dni od orzeczenia komisji lekarskiej ZUS ustalającej długotrwałą niezdolność badanej do pracy bez związku z wypadkiem przy pracy byłoby wadliwe. Sąd Apelacyjny w całości podziela wskazaną wyżej argumentację Sądu Najwyższego, przytoczoną m.in. w cytowanym w apelacji wyroku z 21 kwietnia 2009 r., I UK 345/08, że „organ rentowy nie ma obowiązku wypłaty odsetek od świadczenia rentowego przyznanego w terminie 30 dni od wpływu prawomocnego wyroku sądu zmieniającego uprzednią decyzję tego organu odmawiającą prawa

do renty, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy w postępowaniu odwoławczym uzasadnione było ustaleniami, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu z uwagi na ograniczenia dowodowe obowiązujące w postępowaniu przed tym organem”. Jednakże powyższy wyrok oddalający skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego oddalającego apelację od wyroku oddalającego odwołanie od decyzji ZUS odmawiającej prawa do odsetek zapadł w odmiennym stanie faktycznym. W sprawie będącej przedmiotem rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy dokonano ustaleń co do istnienia przesłanek do renty dopiero na etapie postępowania przed Sądem Apelacyjnym (i to po wcześniejszym dwukrotnym rozpoznaniu sprawy przed sądem pierwszej instancji). Dlatego dopiero na etapie wyrokowania przez Sąd Apelacyjny doszło (w ocenie wszystkich sądów orzekających w sprawie) do ustalania wszystkich niezbędnych okoliczności do przyznania prawa do spornego świadczenia. Natomiast w niniejszej sprawie przed Sądem Okręgowym toczyło się bardzo obszerne postępowanie i ,wbrew ustaleniom sądu pierwszej instancji , jak też twierdzeniom odwołującej się , zgromadzono szereg dowodów, które w różny sposób oceniały sporne okoliczności (dotyczące związku między naruszeniem sprawności organizmu a wypadkiem przy pracy). Jak wynika z akt sprawy VIII U 2534/09, opinia pierwszego biegłego neurologa (opinia k.10-11 akt) stwierdzała całkowitą niezdolność badanej do pracy bez związku z wypadkiem przy pracy z 7 maja 2008r. Biegły lekarz ortopeda w ogóle nie stwierdził niezdolności do pracy, podobnie psychiatra (opinia-k.13-14 i 47-49 akt VIII U 2534/09). Również w kolejnych opiniach uzupełniających biegła neurolog i biegły ortopeda potwierdzili swoje wnioski (k.60-63,87, 89-90,137-138 akt VIII U 2534/09). Dopiero powołany kolejny biegły neurolog w opinii z 25 marca 2011r. (opinia-k.161-164 akt VIII U 2534/09) uznała, że badana jest osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Opinia ta była uzupełniana w dniu 11 maja 2011r. (k.186-188 akt VIII U 2534/09) . A wobec sprzeczności między dwiema opiniami biegłych , powołano dowód z opinii kolejnego biegłego neurologa , który 4 lipca 2011r. wydał opinię potwierdzającą związek stwierdzonej częściowej niezdolności do pracy z wypadkiem przy pracy (opinia-k.199-202 akt VIII U 2534/09). Opinia ta była nadto uzupełniana dodatkowo na piśmie i ustnie przez biegłego (k.227-228 i 248-250 akt VIII U 2534/09). Jednocześnie w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji do akt sprawy VIII U 2534/09 była załączana przez ubezpieczoną dokumentacja medyczna , w tym dokumenty z daty po badaniu ubezpieczonej przez komisję lekarską ZUS 1 października 2009r. – np. konsultacja neurologiczna z wynikiem (...) 2 lipca 2010r., zaświadczenie o stanie zdrowia z 6 i 14 stycznia 2010r., 18 lutego 2010r. , 1 marca 2010r., historia choroby z poradni neurologicznej z wpisami m.in. z 13 października 2009r., 14 stycznia 2010r., 17 czerwca 2010r. ; z poradni neurochirurgicznej – z 17 marca 2010r.(dokumentacja medyczna-k.71 akt) . Następnie w dalszym toku procesu przed sądem pierwszej instancji ubezpieczona składała kolejne dowody medyczne - badanie RM z 27 lipca 2010r., konsultacja ortopedyczna z 20 lipca 2010r. (k.74 i 75 akt) . W rezultacie tych ustaleń błędna jest ocena Sądu Okręgowego, poczyniona z naruszeniem art.233§ 1 k.p.c. , że na etapie postępowania przed organem rentowym już w sierpniu 2009r. (zważywszy na datę od której przyznano odsetki) został zgromadzony pełen materiał dowodowy, pozwalający wydać prawidłową decyzję o przyznaniu renty wypadkowej. Dopiero bowiem w trakcie badania sprawy przez sąd pierwszej instancji i przeprowadzenia bardzo obszernego postępowania dowodowego poczyniono ustalenia uzasadniające przyznanie spornego świadczenia , a wymagało to przeprowadzenia dowodu z szeregu opinii biegłych sądowych, w tym trzech różnych biegłych neurologów z uwagi na sprzeczności w ich treści. Natomiast na etapie postępowania apelacyjnego w sprawie o sygn. akt III AUa 908/12 nie były już przeprowadzane żadne nowe czy uzupełniające dowody, odmiennie niż to było w cytowanym przez apelującego wyroku Sądu Najwyższego z 21 kwietnia 2009 r., I UK 345/08. A zatem w niniejszej sprawie najpóźniej na datę wyrokowania o zmianie zaskarżonej decyzji przez Sąd Okręgowy w dniu 28 marca 2012r. ZUS dysponował pełnym materiałem umożliwiającym prawidłową ocenę stanu zdrowia wnioskodawczyni i przyznanie jej świadczenia. Zostały zgromadzone wszystkie niezbędne dowody i ujawniono okoliczności , które uzasadniały ustalenie prawa do renty wypadkowej. W konsekwencji tych ustaleń , mając na względzie treść cyt.art.118 ust.1 u.e.r.f.u.s. , organ rentowy pozostawał w zwolece w wypłacie świadczenia w prawidłowej wysokości po upływie 30 dni od tej daty , tj. od 29 kwietnia 2012r. Dlatego uwzględniając zarzuty apelacji, na podstawie art.386§1 k.p.c. należało zmienić zaskarżony wyrok w części co do ustalonej daty początkowej przyznanych odsetek (punkt 1 wyroku) , a w pozostałym zakresie w oparciu o treść art.385 k.p.c. apelacja organu rentowego podlegała oddaleniu, jako bezzasadna (punkt 2).

Przewodniczący: Sędziowie: